

מסורת הש"ס

(א) עקיצין ס"ח מ"ה,
(ב) ס"ח ל"ג (ג) (שם),
(ד) (ג"ל אלעזר), (ה) (ג"ל
אלעזר), (ו) יצמות סד, וישם
ז"י אחר ד' יצחק, (ז) (ג"ל
אלעזר), (ח) (לקמן טו, לו,
טז) (לקמן ח: י) (לקמן ח:
כ) (ג"ל משהשבע), (ל) (ג"ל
יצחק לז"ל), (מ) (ע"י רש"י
תענית סז, ד"ס מסא).

הגהות הב"ח

(ב) נמרא נשיני מעשה
שהמעשה מבטל תד
מעשה ומיד מחשבה
ומחשבה אינה מבטלת
לא מיד מעשה: (ג) רש"י
ד"ה שהמעשה מבטל:

מוסף רע"י

[illegible]

סוכה פרק ראשון סוכה

יד.

עליו שזה יהא גמר מלאכתו כגון שעבדו לדרגה או לדולבקי כיון שעבדו מקבל טומאה ואולמיה טומאה עד שיגמרו למלאכה המגדלין: ואין עוליס מעומאסן. ממחשבת חורת קבלת טומאה אין יגשגש וחסד עליו לרצועות וסנדלין אין מחשבתו כמלתמן מחורת קבלת טומאה: אלא כשינוי ממחשבת מיד מעשה. אפילו עשה בו מעשה מוכח מחילה לשלמן כגון שקילצו סניציומי ליפוחו

כל ידות האובצין שבססן בגורן טהורות. משנה היא פ"ק דעוקלין (מ"ב): בעתה. כפרק הבא על יבמות דף סד. פ"י בקונטרס עתה פ"א גלגל' ולא יתכן דכלא ידות נמי יכול להפך בה את התבואה והיא נקראת רמת שמתערין בה את התבואה מן המזון שלה כדמסי' (שפ"ה) אשכר וכו' ברחם ובמזרה וכאן פירש פורק"א וכן עיקרם: א"י

ויורדין לידי טומאה במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא כשינוי מעשה (ה) מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה מחשבה אינה מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה וכי תימא הני מילי כלים רחשיבי אבל ידות רלצורך אכילה ניגהו במחשבה הנועשה ובמחשבה סלקא והתנן: "כל ידות האובצין שבססן בגורן טהורות" (ו) יוס' (ממבא) בשלמא למאן דאמר בססן התיר אגודן שפיר אלא למאן דאמר מאי בססן

בססן ממש מאי איכא לזימור הכא נמי שבססן ממש אי הכי מאי טעמיהו דאחרים דאמור רבי יוסי דתנן רבי יוסי מטמא האי מאי בשלמא התם טעמא דרבי יוסי הואי לכדדרי שמעון בן לקיש דאמר רבי שמעון בן לקיש הואיל וראויות להופכן בעתר אלא הכא למאי חזיא חזיא לבי סתר למנקט להו גליליהו גופא כל ידות האוכלין שבססן בגורן טהורות ורבי יוסי מטמא מאי בססן רבי יוחנן אמר בססן ממש ר' (אליעזר) אומר התיר אנדן בשלמא לרבי (אליעזר) דאמר בססן התיר אנדן היינו דמטמא רבי יוסי אלא לרבי יוחנן דאמר בססן ממש אמאי מטמא רבי יוסי א"ר שמעון בן לקיש הואיל וראויות להופכן בעתר "א"ר" (אליעזר) למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר לזימור לך מה עתר זה מפלך את התבואה בגורן ממקום למקום אף תפלתן של צדיקים מהתכנת דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות: **מתני'** "מסככין בנסרים דברי רבי יהודה ורבי מאיר יאסור" נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים כשרה ובלכד שלא יישן תחתיו: **גמ'** אמר רב מחלוקת בנסרין שיש בהן ארבעה דברי מאיר אית ליה גזרת תקרה ורבי יהודה לית ליה גזרת תקרה אבל בנסרין שאין בהן ארבעה דברי הכל כשרה ושמואל אמר בשאין בהן ארבעה מחלוקת אבל יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה אין בהן ארבעה ואפ' פחות משלשה הא קנים בעלמא נינהו א"ר פפא הכי קאמר יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה פחות משלשה דברי הכל כשרה מ"ט קנים בעלמא נינהו כי פליגי משלשה עד ארבעה מר סבר כיון דליתנהו שיעור מקום לא גזרינן ומר סבר כיון דנפקי להו מתורת לכוד גזרינן תנן נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים כשרה ובלכד שלא יישן תחתיו בשלמא לשמואל דאמר בשאין בהן ארבעה מחלוקת אבל יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה משום הכי לא יישן תחתיו אלא לרב דאמר בשיש בהן ארבעה מחלוקת אבל אין בהן ארבעה דברי הכל כשרה לר' יהודה אמאי לא יישן תחתיו מי סברת דברי הכל היא סיפא אתאן לרבי מאיר תא שמע "שני סדינין מצטרפין שני

וירק"א. ואלמלא ה'ידות אין גומין להפסד בה דמחוך שהם קארים יואתין מבין ד' עוקאיה של
 חלתן לא לבטלן נחשוון אלא לרסכן: **אלא הכא.** דנעי להו לסכן: **למאי חוו.** ידות אוכלים
 בקשין שלהם יאחוסו ויגעו ראשי השכלים עמהם: **משום הכי מומא רבי יוסי.** דקעבר
 לה. שאלתי את מורי מגופה דמשה דמייטי אגב גררס בשעמתי מן שייך למיתני גופא כדגרי
 ודא דרס משנה מן הטברות שאין מהם אגב גררס בעולם ולא מפורשם בשאר למשנה לשיכר
הנה נמשלה דו. אגב דלמך הואיל וראויות להפך בעתה נקט גמי הא מלתא למה נמשלה דו
 וישתר לו (סו: **ברתנ'**) **מסכנין בנפרסו.** בנמרה מפרש פלוגמיהו: **נאן עליה גפר שהוא**
לה: וכלכד שלא יעון פתחיו. דגפר רחב ד' סכך פסול הוא כדלמך בנמרה לרבי אליבא דר'
 ויבטון ידיהיה אלא הדופן סכך פסול אינו פוסל מן האד אלא דה' אמות דלמריין דופן עקומה:
 שרוב תקרהה הנית עשויות מהן: **ד' מאיר.** דפסול אינו ית גזרת תקרה ויא מנשרת זהו
 תחת קורות ביתי אף היא בנפרס מקורה וההוא ודאי פסול דסוכה אמר רחמנא ולא ביתו של כל
 שאין רוב תקרות עשויות מהן: **דברי הכל שרס.** דלא דמי לתקרה לגזור בה: **בשאיין כסן ד'**
 אין רוב תקרות עשויות מהן לא גזרינן בה ור' מאיר חייס למיעוט שיש מיעוט העשוין תקרה מהן:
אין כפרותות משלם. במתיה: **אל קנים בעלתא ויבטון.** וא"כ משוי מנשר: **ד' פסא היא קאמר.**
דו: **שיעור מקום.** דאין רשות בעלתא מארבעה: **א' גורינן.** במאי תקרה דלא חשיבי לעשות
 אס' היה איר במקום אחד מהם לא מאי למימר לבד חשיבי להיות דומות לתקרה וגור': **נאן נאן**
הכל היא וכשרה ובגון שנתה מן האד דלמריין דופן עקומה ולא חשיב סכך למיפסלה: שני
ל כסוכה משום סכך פסול שסיך בדבר המקבל טומאה וסכך פסול בלחמץ פוסל בארבעה:
 שני

דמכשירין בנפשים שיש בהן ד' נפשים אחי לאכשורי תקרה, ור' יהודה לא נזר. ושמואל אמר בשיש בהן ג' נפשים מחלוקת, ר' יוחנן משלש רהוא לבדו גורנין. ואקשין עליה דרב מנחם, דתנן נלה עליה נזר שורבם ד' נפשים כשרה וכלבד שלא יישן חמיו. קפיד יכ' ר' יהודה אמאי לא שני חמיו, לא מכלל דסביר ר' יהודה דנזר פסול הוא, ושמינן רב, ואה חמיו לא דבי ר' יהודה חליא אלא ד' נפשים. ורב' יהודה חליא ואמר שני נפשי חמיו. ופסול הוא שני נפשי חמיו.

(b) *גורלם של חסידים*

(א) נראה דזכו כחג לקירוב על סמך דמחנה דמחנה אינה מוציאה חסידו מדי

עין משפט
גר מצוה

צב א מ"י פ"ה מהל'
טומאת אוכלין הלכה
ח:
צב ב ג מ"י פ"ה מהל'
טוכה הלכה ז סמג
עשין פח טושיע א"ח סימן
תרכט סעוף יח:

לְעוֹי רַעֲשׁי

ורק"א. קלשון.
יובס, מוכה.
רציא"ה (מצירי"ש).

רבינו חננאל

[illegible][illegible]